

Seurakuntalehti – kristillisen sanoman ajankohtainen tulkki

1. Epilogi – maltilliset jutut otetaan vakavasti

"Media on monille tämän päivän seurakunta. Kristittyjen ja hengellisten johtajien on tärkeää olla siellä näyttämässä tietä. Myös kirjoitusten sävy on tärkeä. Kovin kitkeräntuntuiset tekstit saattavat leimautua vain kirjoittajan omien aggressioiden purkamiseksi. Maltilliset jutut otetaan aina vakavasti."

Näin kirjoitti pääsihteeri Eero Junkkaala viimekertaisessa Kulmakivi -lehdessä ja puhui asiaa. Media on tärkeä osa nykypäivän ihmisten elämää. Tavalla tai toisella median parissa kuluu Suomessa tuoreen tutkimuksen mukaan liki kolmannes vuorokaudesta, 7 tuntia 38 minuuttia.

Jos tässä viestinnän tulvassa – joka kaiken lisäksi koko ajan pirstaloituu lukemattomiin eri välineisiin – haluaa saada sanottavansa uskottavasti perille, on erotuttava joukosta. Sillä, miten asiansa sanoo, on merkitystä. Kärjekkäillä kannanotoilla voi saada aikaan tehokkaan efektin, mutta aina löytyy niitä, jotka keksivät paremmat tehokeinot. Maltillisuus ei kuitenkaan tarkoita mitäänsanomattomuutta tai rohkeuden puutetta, vaan oikein ymmärrettyä suvaitsevaisuutta – sen hyväksymistä, että joku voi omista lähtökohdistaan olla toista mieltä. Tällaiset, perustellut näkemykset otetaan vakavasti.

2. Viisi sanaa otsikossa

Tämän lyhyen epilogin jälkeen siirryn varsinaiseen asiaan. Luentoni otsikkona on "Seurakuntalehti – kristillisen sanoman ajankohtainen tulkki". Otsikossa on viisi sanaa, joista jokainen on siinä tarkoituksella.

Seurakuntalehti on lehti, jolla on tietty sanoma. Lehti ei siis ole sitoutumaton, niin kuin suuri osa muusta mediasta väittää olevansa. Seurakuntalehdellä on oma näkökulma, josta se tarkkailee maailmaa. Tuo näkökulma on kristillinen. Mutta sanat "ajankohtainen" ja "tulkki" ovat myös tärkeitä.

Raamattu on vanha kirja, ja Kristuksen syntymästäkin on kulunut noin 2000 vuotta. Jos haluamme kertoa tämän ajan ihmisille, että näin vanhalla jutulla on merkitystä nyt ja vielä huomennakin, meidän pitää lähteä liikkeelle siitä tilanteesta, missä ihmiset nyt elävät. Kirkon sanomaa julistetaan aina tietyssä ajassa ja tietyssä paikassa. Seurakuntalehti on kontekstuaalista teologiaa.

Ajankohtaisuus tarkoittaa sitä, mitä mediamaailmassa yleensäkin: seurakuntalehden tekemisessä tarvitaan uutisena. Pitää miettiä, mistä ihmiset nyt ovat kiinnostuneita, mikä heitä huolestuttaa, missä he kaipaavat kenties tukea. Mitä sanottavaa seurakunnalla on nelihenkiselle perheelle Myyrmäessä tai yksinäiselle, eronneelle miehelle Tikkurilassa?

Tai toisinpäin: mitä sanottavaa heillä on kirkolle?

Onko kenties joitakin hyviä asioita, järjestöjä, harrastuksia tai muuta vastaavaa, joita seurakuntalehti voi nostaa esille ja jotka hyvin sopivat yhteen sen kanssa, miten tätä kristityn elämää eletään arjessa eikä vain pyhässä? Minusta ei pidä ajatella niin, että joka viikko ilmestyvä seurakuntalehti rajoittuu kertomaan vain ja ainoastaan siitä, mitä seurakunnassa tapahtuu. Jos halutaan tehdä lehteä, jolla on ihmisille merkitystä, seurakunnan tapahtumiselle pitää löytää kehykset. Seurakunta ei toivottavasti toimi tyhjiössä, vaan keskellä elävää elämää, jossa on oikeita ihmisiä.

3. Paljonko seurakuntalehtiä on?

Suomi on sanomalehtien lukutilastoissa kärkimaita. Ei siis ihme, että meillä on todennäköisesti myös maailman kattavin seurakuntalehtiverkosto. Vuonna 1995 omaa, vähintään kaksi kertaa vuodessa ilmestyvää seurakuntalehteä ilmoitti julkaisseensa 76 seurakuntaa ja 14 seurakuntayhtymää. Tuolloin lehtien yhteenlaskettu levikki oli 1,4 miljoonaa. Vielä julkaisemattoman kirkon vuosien 1995–1999 nelivuotiskertomuksen mukaan luvut ovat tästä vielä kasvaneet. Vuonna 1999 seurakuntalehteä julkaisi 99 seurakuntaa 13 yhtymää. Lehtien yhteinen painosmääri oli 1,5 miljoonaa kappaletta. Lisäksi osa seurakunnista julkaisi seurakuntalehteä paikallislehden liitteenä.

Vanhin seurakuntalehdistä on Oulun ja runsaan parinkymmenen ympäristöseurakunnan lehti Rauhan Tervehdys, joka on perustettu 1907. Vantaan Lauri, jonka päätoimittajana toimin, on puolestaan nuorimmasta päästä. Lehti on perustettu vuonna 1996. Sitä ennen Vantaan seurakunnilla oli viikoittainen liite paikallislehti Vantaan Sanomien välissä.

Seurakuntalehtien kenttä on melko kirjava. Osa lehdistä on työntekijöiden toteuttamia, harrastuspohjalta tehtyjä julkaisuja. Kun tässä esityksessä puhun seurakuntalehdistä, tarkoitan jatkossa ammattimaisesti tehtyjä, vähintään kerran kuussa ilmestyviä lehtiä, joita on Suomessa noin parikymmentä. Pääkaupunkiseudulla ilmestyy kolme seurakuntalehteä: Helsingin Kirkko ja Kaupunki, levikki noin 208 000, Vantaan Lauri (81 000) ja Espoon seurakuntasanomat (72 000). Yhteensä pääkaupunkiseudun seurakuntalehdet menevät viikoittain lähes 400 000 kotiin ja tavoittavat noin miljoona potentiaalista lukijaa.

4. Evankeliumi on syy lehden olemassaoloon

En tiedä, mitä ensimmäisen seurakuntalehden perustajat mahtoivat ajatella. Mutta kysymys, miksi seurakunta julkaisee lehteä, on sellainen, jota kannattaa miettiä muulloinkin kuin lehteä perustettaessa.

Perusmotiivi lehden olemassaoloon on seurakuntalaisten ja mahdollisesti muidenkin paikkakunnan asukkaiden tavoittaminen. Kun tavallisen sunnuntain jumalanpalvelus tavoittaa Vantaalla 1000–2000 seurakuntalaista, seurakuntalehteä lukee monikymmenkertainen määrä. Sitä paitsi aika moni löytää tiensä kirkkoon lukemalla seurakuntien tapahtumista seurakuntalehdestä.

Vuonna 1998 tehdyn lukijatutkimuksen mukaan Vantaan Lauria lukee viikoittain 64 prosenttia vantaalaisista, melkein joka viikko 16 prosenttia. Vaikka lukijatutkimuksen menetelmä ei ollut paras mahdollinen – se perustui lehden välissä jaettuun kyselylomakkeeseen.

seen – niin muihin vastaaviin tutkimuksiin verrattuna voidaan pitää varmana, että joka tapauksessa yli puolet vantaalaisista lukee lehden joka viikko. Lisäksi useimmat lukevat lehteä ainakin satunnaisesti. Tässä joukossa on paljon myös niitä, jotka eivät edes ole seurakunnan jäseniä. Seurakuntalehti on siis tehokas tapa tuoda ihmisille viesti seurakunnasta. Jos lehti on ymmärtänyt tehtävänsä oikein, se toimii myös toisinpäin, tuo seurakuntaan viestejä seurakuntalaisilta.

Helsingissä ja Espoossa on valittu malli, jossa seurakuntalehti jaetaan postitse seurakuntien jäsenille. Seurakuntalehti on silloin jäsenyydestä saatava etu, vastinetta kirkollisverotuloille. Vaikka ei muuten käyttäisi oman seurakuntansa palveluja, niin maksetuilla markoilla saa hyvän lehden. Kun monessa kodissa on sekä kirkkoon kuuluvia että ei-jäseniä, myös Helsingin ja Espoon lehdet tavoittavat paljon kirkon ulkopuolella olevia ihmisiä.

Kun Vantaan Lauri perustettiin, se päätettiin jakaa joka kotiin. Raadollinen selitys on, että tällä tavalla säästetään jakelukustannuksissa, mutta tämä ei ole ainoa syy. Joka taloutteen menevä lehti on aivan tietoinen kädenojennus seurakunnalta. Tässä mielessä lehti on avoin kutsu tulla mukaan seurakunnan toimintaan, evankelointia, jos niin halutaan sanoa. Mutta se ei todellakaan tarkoita sitä, että seurakuntalehti olisi tai sen pitäisi olla traktaatti. Lehti on lehti, ei propagandaa.

Hyvä seurakuntalehti ei häpeä evankeliumia, sillä evankeliumi on perusta sen olemassa-oloon. Vantaan Lauri ei kuitenkaan ole otteeltaan ahtaan julistava tai kiihkeän kutsuva, vaan sillä tavalla avarasti tehty, että siinä on luettavaa myös lukijoille, joita juuri sillä hetkellä ja siinä elämäntilanteessa raamatunlauseet eivät juuri kiinnosta. Ehkä joskus tulee vastaan tilanne, jolloin kolmossivun henkilöhaastattelun lisäksi tulee vilkaistua myös lehden hartauskirjoitus ja katsottua samalla olisiko kirkossa mitään tarjolla.

Tähän väliin joku sana toimitukselle tulevasta palautteesta. Joskus minulle tulee soittoja ihmisiltä, jotka toivoisivat lehden olevan ”raamatullisempi”. Kerran ihmeteltiin sitä, miksi lehdessä oli haastateltu ei-uskovaa rokkitähteä. Ymmärrän näitäkin näkemyksiä, mutta totuus on, että lehti, jonka jokainen sana läpäisisi pienen oikein uskovien sisäpiirin tiukan uskonopillisen seulan, jäisi tavalliselta vantaalaiselta lukematta. Nyt teemme lehteä, jonka takana voin kristittyinä seisoa pystypäin, mutta joka samalla tavoittaa sellaisia ihmisiä, jotka eivät usko astuvansa kirkkoon kuin omissa hautajaisissaan – jos niissäkään. Kerrankin minulle soitti eräs kirkosta eronnut ja harmitteli sitä, että lehti oli jakeluhäiriön vuoksi jäänyt tulematta. Ei hän kuulemma itse sitä lukenut, mutta vaimon puolesta tässä viihaisena soitellaan...

Kysymykset, miksi ja kenelle lehteä tehdään, liittyvät toisiinsa. Jos lehteä tehdään työntekijöille, luottamushenkilöille ja seurakunta-aktiiveille, lopputulos on toisennäköinen, kuin jos sitä tehdään kaikille seurakuntalaisille tai kaikille paikkakunnan asukkaille. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että seurakuntalehden pitäisi olla kuin mikä tahansa muu lehti. Vaikka joka kotiin menevä seurakuntalehti on yleislehti, sillä on oma muista lehdistä erotuva arvomaailma ja perussanoma.

Tuo sanoma kannattaa välittää niin, että ihmiset sen ymmärtävät. Pienen sisäpiirin lehdessä voidaan käyttää kaanaankieltä, ammattislangia tai vaikka hepreaa, mutta seurakuntalehden pitää käyttää selvää suomea jopa ja erityisesti silloin, kun puhutaan hengellisistä asioista. Toimittajan työprosessin kannalta tällainen lähestymistapa on vaativa: pitää osata mennä sisälle ja tuoda asiat ulos niin, että kaikki ymmärtävät sen kuin olisivat itse mukana. Pelkkä kielilläpuhuminen ei riitä, tarvitaan selitystä!

Sen lisäksi että kysyy miksi ja kenelle, kannattaa kysyä myös, miten seurakuntalehti erotuu kaikesta muusta mediatarjonnasta. Tällöin seurakuntalehteä ei kannata verrata muihin seurakuntalehtiin tai kirkollisiin lehtiin. Varsinkin kun viime mainitut ovat tilattuja lehtiä ja tilauksen tekemiseen liittyy se, että on olemassa motiivi myös lehden lukemiseen.

Oikea vertailukohta seurakuntalehdelle on kaikki se muu posti ja koko se muu mediaympäristö, jossa lehti lukijoistaan taistelee. Ihmisten aika on rajallinen. Mikä on se ihme, joka saa lukijan television katselun, radion kuuntelun, Internetin selailun, Hesarin lukemisen ja päivän kaiken muun postin ja ilmaisjakelumateriaalin lisäksi tarttumaan seurakunnan lehteen? Ihmehän se on! Mutta jotakin tekemistä on myös ammattitaidolla, jolla lehteä tehdään. Hyvän aihepiirin ja sujuvan kieliasun lisäksi tarvitaan ulkoasua, joka sekä tukee lehden sanomaa että saa tarttumaan lehteen.

Vantaan Laurissa meillä on erinomainen taittaja, joka yhdessä lehden toimituksen ja erityisesti toimitussihteerin kanssa on luonut lehdelle oman ilmeen. Kaikki käyttämämme valokuvat ovat ammattikuvaajien ottamia. Osa näistä kuvaajista on erikoistunut kirkollisiin lehtiin, osa taas on halukas kuvaamaan meille, koska me arvostamme valokuvaa. Tänä aikana, jolloin visuaalinen viestintä on muutenkin korostetussa asemassa, ei kannata tehdä seurakuntalehteä, joka on puisevan ja tylsän näköinen. Sellaista ei kukaan lue.

Vantaan Lauria on testattu paitsi lukijatutkimuksella myös kilpailuissa. Postin asiakaslehtikilpailussa lehti on kuluttajille suunnattujen lehtien sarjassa ollut kerran kakkonen ja viime vuonna ykkönen ja lisäksi voittanut kansikuvakilpailun. Viimevuotisessa arvostelussa lehti sai keskiarvon 9,6 ja erityistä kiitosta tuli kohderyhmän valinnasta. Eli raati katsoi lehden olevan siten toteutettu, että sillä todella on mahdollisuus tavoittaa kaikki vantaalaiset. Tämä oli mielestäni parasta mahdollista palautetta lehden tekijöille.

Ennen kuin siirryn seuraavan aiheeseen, vastaan itse siihen kysymykseen, onko tällaisella yleisledellä mitään sanottavaa seurakunnan ydinjoukolle. Vastaus on: totta kai. Vaikka pyrimmekin tekemään jutut niin, että ne aukeavat mahdollisimman suurelle joukolle ja kiinnostaisivat mahdollisimman monia, on selvää, että lehdessä on aineistoa, joka kiinnostaa vain osaa lukijoista. Monipuolisella seurakuntalehdellä on paljon annettavaa myös aktiiviseurakuntalaisille. Vantaan Lauri ei ole mikään iltapäivälehti, vaan lehti, jonka jokainen juttu on tarkkaan mietitty. Pyrimme käsittelemisämme aiheissa syvälle. Mutta syvälläkin kannattaa käydä niin, että aarteet tuodaan pintaan eikä jätetä pohjaan makamaan vain syvänmerensukellusta taitavien ihmeteltäväksi.

4. seurakuntalehden sisältö – mitä se on?

Teologinen instituutti antoi tehtäväksi puhua puolitoista tuntia, joten edellä oli sitten vasta aivan pientä alkulämmittelyä itse aiheeseen...

No, vakavasti puhuen, nyt seuraa Katekismuksen jaottelua käyttäen osa, jonka nimi on: mitä se on?

Aivan kuten Katekismuksestakin on tehty murreversiota, seurakuntalehteä tehtäessä on otettava huomioon paikalliset erityispiirteet. Kuopiossa, jossa aikaisemmin tein Kirkko ja Koti -lehteä, ihmisillä oli keskimäärin läheisempi side kirkkoon ja myös vankempi perustietämys asioista. Rippikoululaisetkin veisasivat automaattisesti körttinuotilla. Vantaalla on

lähdeittä, että Siionin virret eivät taida kuulua yleissivistykseen eivätkä kaikki välttämättä tiedä, missä esimerkiksi Rekolan Pyhän Andreaan kirkko sijaitsee.

Tästä nousee yksi perusratkaisu Vantaan Laurin tekemiseen. Teemme kirkon lehteä, jossa pyritään koko ajan miettimään paikallista näkökulmaa. Miten tuomme jutut lähelle vantaalaista? Etsimällä vantaalaisia kiinnostavia aiheita tai valtakunnallisiin aiheisiin vantaalaisen näkökulman. Vaikka aiheessa sinänsä ei olisikaan mitään paikkakuntaan sidottua, voi ainakin yrittää etsiä vantaalaisen haastateltavan.

Jokaista Vantaan Laurin numeroa suunniteltaessa pyritään siihen, että lehdessä olisi juttuja eri ikäisille ja erilaisille ihmisille. Jos yhteen lehteen on tulossa viisi nuoria kiinnostavaa juttua, siirrämme osan niistä seuraaviin. Jos kaikki haastateltavat ovat miehiä, pyyhdyimme ja alamme miettiä, löytyisikö joukkoon myös naisia. Ihmiset ovat kiinnostuneita ihmisistä, vertaisistaan, samassa elämäntilanteessa olevista. Kaikki tällaiset jutut ovat esillä silloin, kun lähdetään miettimään tulevan lehden sisältöä.

Vantaan Laurin yksi keskeinen tehtävä on antaa tietoa seurakunnan tapahtumista. Sitä varten lehdessä on seurakunnalliset ilmoitukset – lukijatutkimuksen mukaan lehden luenta aineistoa, vaikka ihmiset eivät seurakunnan tilaisuuksiin lähtisikään. Samalla aukeamalla seurakunnallisten ilmoitusten kanssa ovat niin sanotut nostot – seurakuntien toiveista tehtävät pienet toimitukselliset poiminnot viikon tapahtumista.

Tiedotustehtävä ei kuitenkaan rajaudu vain tähän. Monet lehden haastateltavista kytkeytyvät myös johonkin tapahtumaan. Vaikka tätä ei korosteta itse jutussa – siinä puhutaan asiasta – niin jutun loppuun voidaan laittaa lihavoitu teksti, jossa kerrotaan haastateltavan puhuvan siinä ja siinä tilaisuudessa. Tiedotustehtävän toteuttamista ovat myös lehden uutiset, seurakuntaa ja kirkkoa koskeville uutisille on varattu 1–2 sivua. Ja totta kai tiedotustehtävää toteuttaa oikeastaan koko lehti – puhutaanhan siinä niistä asioista, jotka kirkon uskon näkökulmasta ovat elämässä tärkeitä.

Voiko seurakuntalehti olla kriittinen? Kyllä voi ja sen pitääkin olla. Tämä ei tarkoita ”oman pesän likaamista”. Jos pesä kerran on puhdas, ei sitä voi liata. Kriittisyys tarkoittaa sitä, että seurakuntalehden on uskallettava kysyä myös hankalia kysymyksiä ja nostettava esille teemoja, joista kirkossa ollaan eri mieltä. Oma linjani tässä on, että seurakuntalehden ei kuitenkaan pitäisi aiheen käsittelytavalla turhaan provosoida. Kaikelle, mitä tehdään on löydettävä perusteet, jotka ovat ainakin itselle selviä.

Kriittisyys, hankalien kysymysten tekeminen ja kannan ottaminen pääkirjoituksissa ovat tärkeitä lehden uskottavuuden kannalta. Sellainen kuva, jossa kirkossa kaikki ovat samaa mieltä, ei pidä yhtä totuuden kanssa. Jos kritisoimme muita, meidän on oltava avoimia myös sisäiselle keskustelulle. Tämä ei kuitenkaan ole helppoa. Monta kertaa olen viettänyt unettomia öitä miettien, oliko oikein kirjoittaa niin kuin kirjoitin.

Edellä tuli jo ilmi, että lehdessä on menovinkkejä ja uutisia. Tässä vaiheessa voisitte ottaa esiin teille jaetun Vantaan Laurin numeron niin käyn läpi lehden rakenteen. Samalla käy selväksi myös lehden sisältä.

Kansikuva liittyy yleensä, mutta ei välttämättä keskiaukeaman teemaan. Pyrimme siihen, että meillä ei ole kovin monta samanlaista kantta peräkkäin. Jos parissa numerossa kannessa on haastateltava, seuraavassa voi olla joku kollaasi tai symbolikuva. Kannen tekstit viittaavat sisäsivun juttuihin ja niiden tarkoitus on houkutella lukemaan itse juttu.

Toisin kuin iltapäivälehtien lääpit pyrimme kuitenkin siihen, että kannen teksteillä olisi sisällössä vastinetta.

Sivulla kaksi on palsta, jonka tekemisessä vaaditaan erityistä taitoa. JKr-palsta on niin sanottua hömppää eli kevyempää aineistoa. Joku voi kysyä, tarvitaanko tällaista seurakuntalehdessä, mutta vastaus on: kyllä tarvitaan. Ei Jumala ole kieltänyt huumoria eikä sanonut että kaikkea pitää katsella otsa rypyssä. Samalle sivulle on sijoitettu myös lehden yleisönosasto, rukouspiiri ja yhden hengen katugallup. Kyseessä on tavallaan lehden interaktiivisin sivu.

Sivulla kolme on henkilöhaastattelu, joka nivotaan johonkin tiettyyn päivään. Tämä haastattelu on usein otteeltaan hiukan kevyempi kuin takasivun haastattelu, jossa käsitellään yhden ihmisen kautta usein hyvin syvällisiä asioita. Sivulla kolme on myös lehden pääkirjoitus sekä raamatuntekstiin liittyvä piirros. Takasivulla puolestaan on kolumni, kirjoittajansa persoonallinen mielipide. Kolumnisteja meillä on neljä.

Sivut 4–5 ovat uutis- ja ajankohtaisaukeama. Tällä kertaa meillä on menossa juttusarja, jossa uuteen Katekismukseen liittyen käydään läpi kymmenen käskyä. Jokaiseen käskyyn toimitus etsii tapauskertomuksen, todellisen elämäntarinan, jota neljä erilaista ihmistä kommentoi.

Keskiaukeama on lehden viikon teema. Tänä syksynä olemme käsitelleet yhtä hyvin lasten leikkejä ja papin laukun sisältä kuin sellaisia vaikeita ja jyrkästi mielipiteitä jakavia aiheita kuin homoseksuaalisuutta kirkossa ja karismaattista herätystä Nokialla. Uutissivulla otimme puolestaan esille Hakunilan rasismien – joka sekään ei ole niitä helpoimpia aiheita.

Sivuilla 8–9 on yleensä kulttuuripitoista aineistoa: kirja-arvostelua, musiikkia, radio ja televisiopalsta. Sinne sijoitetaan myös lähetystyöstä kertova Lähetysikkuna ja joskus sieltä löytyy esimerkiksi johonkin seurakunnan toimintapiiriin liittyvä juttu.

Sivuilla 10–11 on seurakunnalliset ja nostot siinä mitassa kuin niitä mahtuu. Jos mahdollista, teemme jostakin seurakunnan tapahtumasta niin sanotun ison noston – lyhyen henkilöhaastattelun tai tapahtumaselostuksen.

Vantaan Laurin linja on, että pyrimme kertomaan asioista mieluummin etu- kuin jälkikäteen. Harvoin meiltä löytyy tapahtumaselostuksia. Esimerkiksi kesän lähetysjuhlista meillä oli 16-sivuinen teemanumero ennen juhliä, jälkikäteen puolen sivun uutinen.

Vantaan Lauri on normaalisti 12-sivuinen, mutta nyt osalla teistä on tuore 16-sivuinen numero. Tällä kertaa sivumäärän lisäys johtuu ilmoitusaineistosta – kunnallisvaalien alla lehden ovat huomanneet myös ehdokkaat. He eivät mainostaisi Laurissa, elleivät tietäisi lehteä myös luettavan.

Sisällöllisesti juttujen aiheet nousevat kirkon uskonelämästä ja seurakuntien tapahtumista, mutta ensimmäisestä uskonkappaleesta lähtien meitä kiinnostaa periaatteessa ”kaikki, mikä maailmassa on luotua todellisuutta”.

Vantaan Lauri ottaa kantaa myös yhteiskunnan asioihin: esimerkiksi syrjäytymiseen tai velkaongelmaan. Tässä lähdetään liikkeelle kristillisestä etiikasta ja asetutaan diakonises-

ti niiden puolelle, jotka tässä ”minä itse, minulle kaikki, raha ratkaisee” -oravanpyörässä tahtovat jäädä paremmin menestyvien jalkoihin.

Yksi keskeinen painopistealue – yhtä hyvin seurakuntien työn kannalta kuin lukijoiden toiveesta – on perhe, parisuhde, lapset ja nuoret. Kun puhutaan perheestä, täytyy muistaa, että kaikki perheet eivät valitettavasti ole enää ydinperheitä. Tässäkin näkyy yhteiskunnan suuri muutos, joka seurakuntalehteä tehtäessä on otettava huomioon. Haluamme tukea perheiden koossapysymistä, mutta meillä on sanottavaa myös ihmisille, joiden elämä ei syystä tai toisesta ole mennyt näin onnellisesti. Ei seurakunnan tuki saa loppua siihen, kun elämässä tulee haaksirikko.

Tästä päästäänkin lehden olennaisimpaan perusviestiin. Laki on sellainen, joka tulee meitä jokaista vastaan elävässä elämässä – niin myös siinä todellisuudessa, josta Vantaan Lauri kertoo. Evankeliumi on kuitenkin se, missä seurakunnalla on ainutlaatuista kerrottavaa. Se tarkoittaa pelastusta, armoa iankaikkisessa mielessä. Mutta kyllä sen minusta ainakin pitäisi tarkoittaa myös sitä, että olisimme armollisempia toisillemme ja antaisimme erehtyneelle – joita ainakin minun uskonkäsitykseni mukaan me kaikki olemme – uuden mahdollisuuden.

Siksi Vantaan Laurin tehtävän määrittely on hyvä päättää siihen, miten Vantaan seurakunnat ymmärtävät oman tehtävänsä. Seurakuntayhtymän tiimikäsikirjassa todetaan, että seurakuntien tavoite on kristillisen sanoman pohjalta vahvistaa vantaalaisten yhteyttä Jumalaan sekä luoda turvallisuutta, iloa ja toivoa. Tämä sopii myös seurakuntalehden tekemisen lähtökohdaksi.

5. Prologi – sähköinen tulevaisuus

Lopuksi vielä pari sanaa tulevaisuudesta. Kuten alussa sanoin, media on pirstaloitumassa. Samalla löytyy kuitenkin uudenlaisia kytköksiä, multimedialla sanan varsinaisessa merkityksessä. Niinpä Vantaan Laurikaan ei ilmesty pelkästään painetussa muodossa. Meillä on myös verkkosivut. Tällä hetkellä siellä on lehden sisällän lisäksi vain muuta, mutta jatkossa verkkosivut kehittyvät siihen suuntaan, että niihin tulee omaa, vain netistä löytyvää aineistoa. Toisaalta, jos Vantaan seurakuntayhtymä ensi vuonna saa oman nettitoimittajan, häntä voidaan käyttää hyödyksi myös lehden paperiversiossa. Voimme esimerkiksi hakea juttujen loppuun nettiosoitteita, joista lukijan on mahdollisuus itse hankkia aiheesta lisätietoa. Nettisivujemme osoite on *www.vantaanlauri.net*. Siellä sopii käydä myös keskustelua – käykääpä katsomassa.